

Vivant Denon

Nový zítěku

Nový překlad stěžejní erotické povídky francouzských libertinů, včetně pasáží z verzí, které dosud nebyly přeloženy.

Vivant Denon

NENÍ ZÍTŘKU

Není zítřku Vivant Denon

Z francouzského originálu Point de lendemain přeložila a poznámkami, krátkým životopisem opatřila Dr. Zuzana Adamson-Krupičková

Součástí vydání je též text o Vivantu Denonovi od Anatole France, který přeložila Dr. Zuzana Adamson-Krupičková. Medailonek vyšel poprvé v roce 1889 v Le Temps.

Na obálce je reprodukce obrazu Antoine Watteaua Nalodění na Kythéru (1717). Obraz znázorňuje symbolickou cestu milostného páru do Venušiny svatyně na břehu řeckého ostrova Kythéry. Pár, který je zde zachycen v různých životních situacích, tak tvoří průvod milenců k Venušině zlaté lodi, která je má na ostrov – vrcholné místo lásky – dopravit.

Grafická úprava publikace Nina Kaminská

Vydalo nakladatelství Dr. Zuzana Adamson – 48.Gam

Translation Copyright ©2015 Dr. Zuzana Adamson – 48.Gam

ISBN 978-80-905352-4-4

Miloval jsem komtesu de... až k zbláznění. Bylo mi dvacet let; byl jsem naivní. Podvedla mě; rozzlobil jsem se; opustila mě. Byl jsem naivní; bylo mi to líto. Bylo mi dvacet let; odpustila mi. A protože mi bylo dvacet let a protože jsem byl naivní, sice podvedený, ale už ne opuštěný, považoval jsem se za nejmilovanějšího milence z řad nejšťastnějších mužů na světě. Byla přítelkyní madam de T..., která se zdála mít se mnou jisté úmysly. Neměla však být poškozena její důstojnost. Jak uvidíme, madam de T... měla své zásady zdvořilosti, které striktně dodržovala.

Jednoho dne jsem se vydal do Opery, abych tam počkal na komtesu v její lóži. Přijel jsem tak brzy, až mi to bylo trapné – ještě ani nezačali. Jen co jsem vešel, zaslechl jsem, jak mě někdo volá ze sousední lóže. Nebyla to náhodou opět ta decentní madam de T...? „Cože? Tak brzy?“ bylo mi řečeno. „To se přece vůbec nesluší! Pojdte přece ke mně blíž.“ Vůbec by mne v tu chvíli nenapadlo, nakolik bude toto setkání mimořádné; jako vytržené z románu. Ženská

fantazie nezná mezí a v oné chvíli se představivost madam de T... jevila jako mimořádně inspirovaná. „Musíme vás zbavit směšnosti podobné samoty,“ řekla mi. „Jelikož se stalo, že jste tady, je potřeba... Ale to je vynikající nápad. Vypadá to, že vás sem zavedla sama boží prozřetelnost! Máte plány na dnešní večer? Budou zmařené, na to vás upozorňuji, žádný odpor, žádné otázky... Zavolejte mé sloužící. Jste okouzlující.“ Pokloním se... naléhala, abych sešel dolů, poslechnu. „Běžte k pánovi domů,“ přikázala sluhovi „a oznamte, že dnes večer nepřijde...“ Pak mu něco pověděla šeptem do ucha a byl vykáván. Odvažuji se něco namítnout, operní představení začíná, mám se ztišit. Všichni poslouchají, nebo alespoň předstírají, že poslouchají. Sotva skončilo první dějství, tentýž sluha přinesl madam de T... lísteček a sděluje, že je vše připravené. Madam de T... se usměje a požádá mne o rámě. Sejdeme do přízemí, nechá mě nastoupit do svého kočáru, rozdá příkazy a než se naději, jsem venku z města, aniž bych se stihl poinformovat, co se mnou hodlá podniknout.

Pokaždé, když jsem se odvážil položit nějakou otázku, namísto odpovědi přišel záchvat smíchu. Kdybych nebyl bezpečně věděl, že to byla dáma velké náruživosti a že má nyní obecně přiznanou náklonnost, a to náklonnost, jež mi byla známa, což pro ni nemohlo být tajemstvím, skoro bych uvěřil ve svou šťastnou hvězdu. Ona byla ostatně stejně dobře obeznámena se situací mého srdce, protože komtesa de... byla, jak jsem již uvedl, důvěrnou přítelkyní madam de T... Zakázal jsem si tedy být domýšlivý a jen prostě vyčkával na to, co se bude dít. Vystřídali jsme koně a vyrazili rychlostí blesku dál. Začalo mi to připadat vážnější. Položil jsem svou otázku s větší naléhavostí: kam až mne tento žert zavede? „Zavede vás do jednoho krásného místa.